Festivitats - Dedicació de Sant Joan del Laterà

Per Administrador el dg., 09/11/2014 - 09:00

Ez 47, 1-2.8,9-12
1Co 3-17
Jn 2,13-22

La litúrgia d'avui és del tot especial. En lloc de seguir els textos que correspondrien a la seqüència ordinària dels diumenges durant l'any, emprem uns textos que fan memòria de la dedicació de la Basílica de St. Joan del Laterà, a Roma. Per què? Aquesta Basílica, situada al centre històric de Roma, en la zona dels antics palaus imperials, era primitivament, i segueix essent-ho, la seu o catedral pròpia del Bisbe de Roma, i per això es considerava en tota l'Església catòlica Romana com la mare i centre de totes les demés esglésies, una mica com ara considerem St. Pere del Vaticà. En aquells temps antics, el Vaticà era més aviat un santuari secundari bastit als voltants de la tomba de St. Pere a les afores de la ciutat, i no adquirí centralitat fins que els Papes, ja cap a Renaixença, decidiren fer-hi residència. La memòria que avui celebrem és, doncs, com una afirmació de la fidelitat i unitat de tota l'Església en comunió amb l'Església romana. Però aquesta memòria no hauria de quedar limitada a una referència historicista, sinó que, com els textos litúrgics suggereixen, hauria de servir per actualitzar i aprofundir el nostre sentit d'Església com a comunió de tots els seguidors de Jesús per tot arreu i al llarg de tots els temps. Una Església de pedres vives. Quan parlem d'Església no ens referim primàriament als edificis materials en els que ens reunim per lloar Déu, sinó que ens referim sobretot a la comunitat dels creients que reconeixem com a Pare el Déu que anuncià Jesucrist i que volem viure en la germanor que aquesta confessió comporta. Ho diu d'una manera ben encertada la pregària pròpia de la Missa d'avui: "Oh Déu, vos amb aquestes pedres vives i escollides, que són els vostres fidels, us construïu un temple digne de vos..." És una metàfora bella i ben expressiva: nosaltres som les pedres vives i escollides amb les que Déu vol construir la seva Església, la comunitat dels seus fills aplegats pel seu Fill Primogènit, que vingué a revelar-nos l'amor salvador del Pare. L'Església és sobretot comunió de germanor: no venim a l'Església a trobar-nos cada ú individualment amb Déu, com fèiem a vegades quan cada ú resava les seves devocions en un raconet del temple. És clar que cada ú pot fer, i ha de fer, la seva pregària individual a Déu, però sempre amb la consciència que formem part de la gran família dels fills de Déu; que Déu no es només pare "meu", sinó Pare de tots, Pare "nostre", - coms ens ensenyà Jesús -, i que això ens agermana, ens lliga a tots amb el lligam fraternal, amb les conseqüències que això comporta, com és l'exigència d'estimar-nos, ajudar-nos, acompanyar-nos, suportar-nos, perdonar-nos... L'Església és com la gran "casa pairal" on tots ens hi hem de trobar a casa i ningú no s'hi ha de sentir exclòs ni menystingut. Realment és magnífica aquesta metàfora dels creients com a "pedres vivents" de l'edifici material de l'Església: Totes les pedres són necessàries per a l'edifici, totes cooperen a ser el que ha de ser, i com millors i més ben disposades estiguin, millor serà tot l'edifici. És per això que necessitem construir esglésies i acudir a trobar-nos en elles. No bastaria la pràctica individual de la pietat de cadascú en el seu cubicle privat. La nostra relació amb Déu quedaria falsejada si no es realitzés en la relació amb els germans. Jesús ens ensenyà que només podem creure en Déu si el creiem com a Pare de tots. I això vol dir que només creiem en el Déu de Jesús si efectivament fem germanor: no hi ha fe en Déu sense amor efectiu i pràctic als germans. L'església material on ens reunim ha de ser, abans de tot, símbol i exigència de l'agermanament que demana la fe: hem de ser, per l'amor fratern efectiu, "pedres vives" que construïm l'Església viva com la gran família que viu de l'amor del Déu Pare de tots. La font d'aigua viva. Una altra metàfora, la de l'aigua viva que brolla constantment del santuari - de la que ens ha parlat la primera lectura (Ezequiel) - ens porta avui a considerar i agrair els bens de vida que ens venen per l'Església. Per ella som fets fills de Déu en el baptisme, amb una força de vida que es renova cada dia en l'eucaristia. Per ella Déu ens dona el perdó i les diverses gràcies i ajuts que necessitem en les diverses circumstàncies de la vida. Ella ens comunica constantment la divina paraula que ens assegura la voluntat salvadora de Déu i la força de resurrecció i de vida eterna que vénen de la resurrecció de Jesucrist. Veritablement, com diu el text que hem llegit, allà on arriba l'aigua d'aquest riu tot viu i tot dona fruit, mentre que sense l'aigua de la gràcia de Déu que ens ve per l'Església la nostra vida romandria com un desert estèril. Donem, doncs, gràcies a Déu per aquesta aigua tan abundosa, i procurem d'aprofitar-nos-en. Santa i pecadora. Finalment, els textos ens parlen també d'una cosa que sovint ens afligeix, i contra la que sempre hem de lluitar: els defectes dins l'Església. Sant Pau ens diu que en l'Església hi vivim com en el temple de Déu; però aquest temple pot ser profanat per nosaltres. L'evangeli ens parla de com Jesús hagué de purificar de mercaders indignes l'antic temple que prefigurava l'Església. Sovint critiquem els defectes que trobem en l'Església: però hem de pensar que l'Església pateix precisament dels defectes que hi aportem tots i cada un dels seus membres quan ens en fem indignes. En lloc de només criticar, el que hem de fer és, tot aprofitant-nos dels enormes bens que sempre trobarem a l'Església, intentar d'ajudar tot el que puguem per millorar el que estigui al nostre abast i pregar perquè els responsables d'altres mals que hi hagi els reconeguin i hi posin el remei que calgui. L'Església és con la pròpia família, en la qual potser serà inevitable que hi hagi defectes, però el que cal no és precisament esbombar-los, sinó posar-hi el remei que es pugui sense negar-nos mai a estimar, com estima Déu, àdhuc els qui poden defallir. Que aquesta commemoració d'avui ens porti, doncs, a ser més responsables en l'Església, a estimar-la més, tot i els seus defectes, i a agrair a Déu - i també als germans - els grans dons que Déu ens vol fer i ens fa per ella. (Afegitó circumstancial) Potser algú pensarà que en el dia d'avui és ineludible fer alguna referència al moment històric tan singular (9N) que vivim els ciutadans del nostre país. Des d'aquí em sembla que només puc dir que no hauríem d'esperar que la Paraula de Déu, ni la Paraula oficial de l'Església, ens doni immediatament solucions concretes referents a la manera com hem d'organitzar la nostra convivència política. El que sí demana la germanor eclesial, de la que hem parlat, és que tots intentem responsablement trobar les formes d'organització política que siguin millors per al nostre poble. Evidentment, hi pot haver opcions i punts de vista diversos, i ens haurem de respectar els uns als altres. Per això, em sembla que jo aquí només puc dir que avui cada u ha de ponderar seriosament què és el que pot ser millor per al país, i ha d'actuar en

conseqüència, intentant de respectar també el que puguin pensar els altres. I sobretot, en aquest moment, hem de demanar a Déu que a tots ens doni llum i netedat de cor perquè vegem el que cal fer per al bé de tots, i treballem per posar-ho en pràctica.

ETIQUETES
COMUNITAT ESGLÉSIA TEMPLE